

Zvezek 10.

Letnik II.

Oktober 1898.

Pastirski list

kneza-nadškofa in metropolita goriškega, dr. Jakoba Missia, o presvetem Srcu Jezusovem.¹⁾

Ko nastopim vlado goriške nadškofije, dobro poznam težave, ki me čakajo, a še bolj svojo nezmožnost. Zato pa vas vabim precej od začetka: zatecimo se skupaj, jaz in vi, k studencu milostij, katerih nam je treba, meni, da bom vas vodil tako, kakor zahteva vaše zveličanje, vam pa, da se boste dali tako voditi.

Ta studenec vseh milostij je presveto Srce Jezusovo. Moja želja pa je, da tega presvetega Srca ne častimo samo kakorkoli, ampak da mu bodi slovesno posvečena naša nadškofija. K temu posvečenju vas zdaj vabim.

I.

Srce Jezusovo, kaj je neki to? Kaj si mislimo, ko govorimo, da se hočemo posvetiti presvetemu srcu Jezusovemu?

1. Za odgovor na to vprašanje spomnimo se pred vsem verske resnice, da sta v Jezusu Kristusu združeni dve naravi v eni osebi, božja in človeška narava. Verujemo tedaj, da je Jezus Kristus pravi Bog, verujemo pa tudi, da je pravi človek, z dušo in telesom kakor mi; da tedaj misli, hoče, želi in

¹⁾ Prelepi pastirski list je izešel 17. junija, na praznik presv. Srca Jezusovega. V početku pisma se prevzvišeni knez-nadškof v ganljivih besedah spominja svojega umrlega prednika, dr. Alojzija Zorna. Govoreč sam o sebi pravi, naj ga verniki nikar ne imajo za vsiljenega tujca, ampak za postavnega od Boga poslanega nadpastirja. Potem nadaljuje, kakor sledi tu zgoraj.

čuti kakor mi. Ker je tedaj človek kakor mi, govorimo tudi o srcu Jezusovem in sicer v vseh onih pomenih, v katerih govorimo o človeškem srcu.

Srce nam pa ni le srce iz mesa in krvi, ampak tudi podoba ljubezni in vsega, kar čutimo. Za to pravimo: Ta človek nima srca, ali pa: ima blago, usmiljeno, mehko srce; o drugem zopet pravimo, da ima slabo, trdo, surovo srce. Ko tedaj govorimo o srcu Jezusovem, ne mislimo le srca v presvetem životu Jezusovem, ampak mislimo si in častimo to srce tudi kot podobo in, rekel bi, kot sedež njegove ljubezni do nas in kot skrivnostno zavetje, v katerem se je razvilo njegovo duhovno življenje.

Zakaj pa velja srce ljudem za podobo ljubezni in notranjih čutov? Za to, ker se v njem prav naravno in po sili zrealijo in vtelovljajo občutki naše duše. Kako močno nam bije srce, ko da bi hotelo nam prsa prebiti, če nam dojde nenadno veselje; kako se nam pa tudi krči, ko da bi hotelo zamrzniti, če nas kaj naenkrat oplaši ali nas žalost prevzame! Srce je tako rekoč glasilo dušnih občutkov, kakor je oko zrcalo pogledov. Občutki vplivajo na srce, pa tudi srce vpliva na občutke.

Tako stoji tedaj srce v človeku med dušnim in životnim življenjem in je po svoji naravi ustvarjeno za podobo in vidno znamenje naših mislij, strastij in občutkov. V tem pomenu je srce jedro mislij in željá in nam kaže, je-li človek vreden poštenja ali pa ne; v tem pomenu je srce tako-rekoč ves človek.

2. Po tem takem častimo v Srcu Jezusovem pravo njegovo srce, kakor mu živi in bije v prsah, tedaj ne ločeno od njega, ampak pravo živo srce Jezusovo.

Vender pa nam sv. cerkev predlaga to srce le zato v očitno češčenje, ker je ob enem simbol ali znamenje njegove neizmerne ljubezni, zlasti one, katero nam je skazal v trpljenju in pa v sv. rešnem Telesu. Srce Jezusovo, katero častimo, je tedaj pravo, živo, za nas ranjeno srce Jezusovo; toda v njegovi odprti rani gledamo tudi njegovo nevidno rano, katero mu je vsekala ljubezen.¹⁾ Oboje skupej častimo in molimo: pravo srce Jezusovo, katero je podoba njegove ljubezni, in pa ljubezen, katera je vpodobljena v tem srcu.

Kakor pa otrok, ko poljublja roko očetu, ne časti le roke, ki mu je podelila dobrote, ampak očeta samega, kateremu je roka služila, ko mu je dobrote delil, tako gre češčenje, katero skazujemo presvetemu srcu, samemu Jezusu, ker to srce je Jezusovo srce, je njegove osebe prava last.

3. Temu presvetemu srcu hočemo se posvetiti, vdati in podariti, da s tem slovesno izrečemo, da od zdaj naprej bode našega življenja naloga: častiti in služiti to presveto Srce zato pa tudi paziti, da se nam ne vkrade kaj v srce, v misli ali želje, kar bi bilo njemu nasprotno. S tem, da se posvetimo presvetemu Srcu Jezusovemu, hočemo izpovedati: „Srce Jezusovo“, bodi nam v prihodnje predpis našega življenja; podoba presv. Srca Jezusovega bodi naša zastava, ki nam kaži pravo pot in nas vnelji in hrabri. Posvetimo se srcu Jezusovemu, da se s tem njemu posebno zapišemo, in da

¹⁾ Glej bogloslužne molitve na praznik Srca Jezusovega, berilo VI.

bomo njegovi varovanci. Vstopiti hočemo v prve vrste Kristusovih služabnikov in častivcev, da mu bomo toliko bliže pri srcu in toliko gotoveji njegove ljubezni in pomoči. V prvih vrstah hočemo stati, da sprejmemo prve, polne žarke njegovega usmiljenja.

II.

Zdaj Vas pa vprašam: Ali nas ne vabi prav vse, da se posvetimo srcu Jezusovemu? Kaj pa da, predragi v Gospodu! Le oglejmo si to srce bolj od blizu, in prepričali se bomo o tem.

1. Srce Jezusovo je božje srce, za to pa smo je dolžni moliti. — Božje srce je, v katerem so torej vse popolnosti. Ne samo gledé na božje, ampak tudi na človeške popolnosti tega presvetega Srca rekel je večkrat sam Oče nebeški o Jezusu Kristusu: „Ta je moj preljubi sin, kateri je meni dopadel, njega poslušajte.“¹⁾ Vreden je pač torej naše ljubezni Jezus Kristus, če ga je Bog sam ljubil s tako iskreno ljubeznijo; vreden je naše ljubezni on, katerega nam je Bog sam postavil za vzgled in vzor. — To je božje srce, srce istega, ki je vse ustvaril, kar je ustvarjenega²⁾, in kateremu smo dolžni vse, kar imamo in kar smo. To je srce Sina božjega, kateremu je Oče nebeški izročil vso oblast in sodbo, da naj bi vsi častili Sina, kakor častijo Očeta, in da bi si s tem vdobili večno življenje.³⁾ To mogočno božje srce, katero ima v oblasti naše časno in večno življenje, je pač vredno, da s svetim strahom stopimo pred nje ter s hvaležno ljubeznijo zopet posvetimo njemu, kar smo od njega prejeli.

Srce božje je to, a mi, kdo smo mi? Mi smo uboge stvari, ubogi grešniki, popolnoma nezmožni, da bi Boga spodobno molili in ljubili, ali da bi ga zahvalili in počastili, kakor smo dolžni. Kaj nam je torej začeti, ko sami ničesar ne moremo? Kaj pač, ko da se zopet zatečemo k presvetemu srcu Jezusovemu, iz čegar obilnosti smo vsi prejeli milost vrhu milosti?⁴⁾ To srce edino stori vse, česar mi ne moremo, in poravna popolnoma, kar smo zagrešili, ker ni le človeško, ampak je tudi božje srce.

2. Do zdaj sem govoril bolj o osebi Jezusovi, ko o njegovem srcu, zdaj pa pogledjmo še na srce in sicer najprej na živo srce, ki bije v prsih Jezusovih.

To srce iz mesa in krvi, koliko je storilo in prebilo za naše odrešenje! Sodelovalo je za naše zveličanje v zibelki in na križu. V tem srcu se je delala kri za naše odrešenje, v njem se je nabral studenec, iz katerega je tekla obilna kri za nas. To srce je plaho utripalo na oljski gori, in iz tega srca je lil krvavi pot na zemljo. To srce je še po smrti zadela hudobna bogoskrunska roka, ko so je namreč s sulico prebodli, da je izlilo iz sebe celó zadnjo kapljico rešnje krvi. To srce tedaj ni le pomagalo pri našem odrešenju, ampak se je tudi samo žrtvovalo za nas. Nobena stvar torej ne more biti za kristjana bolj ginljiva ali bolj češčenja vredna, ko božje srce Kristusovo, če tudi gledamo le njegovo telesno srce. (Dalje prih.)

¹⁾ Mat. III. 17. Luk. IX. 35. — ²⁾ Jan. I. 3. — ³⁾ Jan. V. 22. 24. — ⁴⁾ Jan. I. 16.

Dva dni v Lurdu.

Ko sem letošnjo zimo po raznih knjigah zbiral za „Venec“ spomine na božjo pot v Lurdu, se mi je vzbudila v srcu živa želja, da bi potoval v oni sveti kraj, kamor je v minulih štiridesetih letih romalo vže na milijone pobožnih vernikov. Želja se je polagoma ukrepila v trden sklep. Kedaj in kako bi romal, o tem nisem dolgo razmišljal. Najlepši čas za tako pot je seveda pomladi, ko tudi v južnih deželah še ni vroče; a človek ne more z doma, kadar bi baš hotel. Prišlo pa je poletje in ž njim sv. Jakop; o sv. Jakopu pa, to veste vsi, se zapró šole po mestih in na kmetih. Tisti teden torej po sv. Jakopu obiščem prijatelja, s katerim sem časih vže bil kje po svetu, in mu povem, da mislim iti v Lurd, če gre z menoj. Nekoliko se je pomišljal, a prej nego v polu ure sva se domenila, kedaj pojdeva in česa je nama treba na pot. Dobila sva še dva tovariša.

V nedeljo, 7. avgusta, popoldne smo se štirje lurški romarji z gorenjskim vlakom odpeljali iz Ljubljane. Na veliki šmaren smo hoteli biti v Lurdu in nekako v treh tednih zopet doma.

Trda noč je vže bila, ko smo privozili do Beljaka. Drugo jutro smo maševali v lepi frančiškanski cerkvi, kjer nam je ponižni brat prijazno postregel, ko smo mu povedali, da se nam mudi naprej. Ravno sedem je zvonilo, ko smo se odpravljali na odhod, in pol ure pozneje smo zopet drdrali po železni cesti ob deroči Dravi. Mimo nas so begale preproste kmečke kočje in gosposki gradiči, sela in trgi. Koroška je ostala za nami, in vozili smo se mej visokimi tirolskimi gorami. Pri trdnjavi Franzensfeste, ki zapira sovražniku pustriško dolino, zavije vlak proti severu. Težko je hropel hlapec, ko smo šli na visoki prelaz Brenner, potem pa je drčal na drugi strani nizdolu skozi skalnate predore in čez visoke mostove. Popoldne ob štirih smo bili v Inomostu.

Do večera je še dosti časa, da si ogledamo mesto, zlasti cerkve. Dvorna cerkev je po svojih umetninah pač prva mej vsemi, a bolj prijazna od nje, očesu in srcu bolj blagougodna je nova cerkva večne molitve. Čelo ji krasi lepa, od drobnih živobojnih kamenčkov zložena podoba, ki nam kaže velikega duhovnika Melkizedeka in preroka Malahija. Tujec, ki je prvokrat tu sem prišel, takoj ugane iz slike, da mora cerkev biti posvečena presvetemu Rešnemu Telesu. Tudi znotraj nas vse slike po stenah spominjajo sv. Rešnega Telesa, ki je na velikem oltarju noč in dan v monštranci izpostavljeno. Redovnice sv. Frančiška Asiškega tukaj neprenehoma molijo Jezusa v najsvetejšem zakramentu in dajo zadoščenje nebeškemu Kralju, ki biva mej nami v tabernaklju, pa je v toliko cerkvah pozabljen in zapuščen. Kakor glasovi z drugega sveta so odmevale s kora nad prezbiterijem hvalne pesni Davidove. Ljudij ni bilo dosti v cerkvi.

V dežju in viharju smo se v torek poslovili od Inomosta in potovali dalje proti zahodu. Do večera smo hoteli priti na Marijino božjo pot v Einsiedeln. Skozi dolgi arelski predor smo dospeli v zadnjo avstrijsko deželo, v Predarelsko; bližali smo se meji naše širne domovine ljube Avstrije. Votlo

so zaropotali vozovi po mostu preko Rene; bili smo v Švici. Na majhni postaji ob curiškem jezeru smo stopili iz voza in čakali drugega vlaka, da se z njim popeljemo v Einsiedeln.

Pred več nego tisoč leti se je naselil v dolini, kjer sedaj leži mesto Einsiedeln, pobožni samotar Majnrad. Zgradil si je kapelico in vanjo postavil podobo Matere božje. Pri ljudeh v okolici je slovel Majnrad za svetnika in radi so k njemu prihajali povpraševat ga za svet. L. 861. sta dva razbojnika umorila svetega samotarja. Dva krokarja, ki sta bila vedno pri Majnradu, sta izdala morivca. Ljudje so po smrti Majnradovi hodili bolj in bolj pogosto k kapelici Matere božje, zlasti še potem, ko so se tam naselili menihi sv. Benedikta. Benediktinci so zidali novo cerkev okolo stare kapelice. L. 948. je bila cerkev dodelana, in naprosili so škofa iz Konstanca, da jo pride posvetit. Po noči pred posvečevanjem je škof slišal čudovito lepo angelsko petje; ni vedel, kaj to pomeni, a ko je zjutraj šel k cerkvi, da jo posveti, je čul neki glas, ki mu je rekel: „Stoj brat, Bog sam je posvetil to cerkev!“ Spomin na čudežni dogodek praznujejo še dandanašnji meseca septembra na dan povišanja sv. Križa. Podoba Matere božje, ki jo je častil sveti samotar, je še sedaj ohranjena in stoji sredi cerkve v prelepi marmornati kapelici. Romarjev pride vsako leto okolo 150 tisoč; ko so l. 1861. obhajali tisočletnico sv. Majnrada, so cenili romarje na 210 tisoč. — Mi štirje lurški potniki smo tu maševali na sv. Lavrencija dan, potem pa se vozili dalje skozi gorato Švico na Francosko.

V petek, 12. avgusta, zvečer smo prišli v Cette, mesto ob sredozemskem morju. Od tam je do Lurda le še en dan vožnje. Na kolodvoru se je v soboto zjutraj kar trlo ljudij; zvečine so bili lurški romarji. V Tuluzu, zadnjem večem mestu pred Lurdom, pa se je nabrala tolika množica, da ni bilo več prostora na vlaku. Priklenili so drugih vozov, menda vse, kar so jih imeli, in vsi so bili natlačeno polni. Solnce je žgalo, da je bilo človeku zgoreti. No, tolažila nas je misel, da bomo za nekaj ur pri Materi božji v Lurdu. Mej romarji so nekateri molili sv. rožni venec, drugi so se razgovarjali o lurških čudežih. Malo pred Lurdom je stopil v naš voz mož po vojaško oblečen in prisedel k nam. Povprašal nas je, kdo smo in od kod, in če smo se vže odločili, kam pojdemo prenočevat; kmalu smo se pogodili, da bomo njegovi gostje za par dni. V tem nam je preleteč žvižg naznanil, da smo na koncu dolge poti.

Zadnji žarki večernega solnca so obsevali stari lurški grad na strmi skali, ko smo šli po poti s kolodvora navzdol v mesto. Hiša, pri kateri smo ostali, se imenuje: Vila Jezus-Marija. V početku se nam je čudno zdelo, da so izbrali hiši tako sveto ime. Pozneje smo videli, da je to navadno v Lurdu. Brali smo na hišah imena: Srce Jezusovo, Ave Marija, Bernardka in druga podobna. Naš gospodar je bil pošten mož; na vsej poti po Francoskem se nam ni tako dobro godilo, kakor pri njem.

Vročina in dolga vožnja nas je bila utrudila in zmučila in vsi smo čutili, da bi nam bil počitek potreben; a srce nam ni dalo, da ne bi šli še tisti večer k lurški jami pozdravit Kraljico brez madeža spočeto. Ko počasi

stopamo po mostu, ki drži črez šumeči potok Gav, zazvoni Ave Marija. Na strmini pred nami se dviga veličastna cerkev; po poti doli od cerkve pa se pomika dolga procesija, vsi svetijo in pojó hvalo Mariji. Ave Marija! Ave Marija! se razlega daleč na okolo. Pojo pa s tako pobožnostjo in takim občutkom, da mora človek biti ganjen do solz. Pozneje smo zvedeli, da so bili romarji iz Štrasburga. Take procesije se ponavljajo v Lurdu malo ne vsak večer. Godi se, kakor je želela Mati božja, ko je naročila Bernardki, naj ljudje prihajajo v procesijah tu sem. Letos je od 14. avgusta pa do 4. oktobra bilo napovedanih nič manj nego 24 romarskih vlakov. Poleg tega pa so samo za 20. dan avgusta ob velikem narodnem romanju pričakovali do 15 vlakov.

(Konec prihodnjič.)

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše *Jožef Benkovič.*)

XXII.

Marija Terezija baronica Strobelhof.

(15. oktobra 1645.)

Izmej največih, najslavnejših, od Boga z milostmi najbolj obdarjenih ženâ v zgodovini katoliške cerkve je sv. Terezija. Prenovila je karmelski red, v katerem je živelâ, ter s tem v hudih časih, ko so razne krive vere ogromne množice ljudij zapeljale v zmoto, pravi veri katoliški bila močan steber.

Karmelski red se je vže od nekdanj posebno odlikoval v gorečem češčenju sv. Rešnega Telesa. Tudi na Kranjskem, in sicer na Selu pri Ljubljani stoji od l. 1889. majhen, a jako lep samostan bosonogih karmelčank. Težko da se na slovenski zemlji kje toliko in tako goreče časti Jezus v presv. zakramentu, kakor v tem krasnem svetišču. Vsa notranja cerkvena oprava, ki je tako vzorno lična, nekak polumrak, ki vedno med temi stenami vlada, in ona sveta tihota, v katero se sem ter tja vpletajo globoki srčni vzdihli Bogu posvečenih devic, prihajajoči iz oratorija zadaj za altarjem, tako močno vplivajo na vsakoga, ki vstopi v ta sveti kraj, da mora slutiti pričujočnost tistega, pred katerim se nebo in zemlja trese, pred katerim angeli na obrazu ležé, in, četudi morda nehoté, se mu izvije iz srca vzdih k Tistemu, ki tukaj kraljuje.

V karmelskem redu je živelâ pred par stoletji bogoljubna devica, za katero se moramo Slovenci tem bolj zanimati, ker je imela svoje bližnje sorodnike v gradu na Bokalcih pri Dobrovi tik Ljubljane. Tukaj je živelâ svoje dni imenitna in zelo pobožna baronovska rodovina Strobelhof.

Baronu Krištofu Adamu Strobelhofu se je 17. januarija l. 1629. rodila v Gradcu na Štajerskem deklica, ki je pri sv. krstu prejela ime Marija Terezija.

Zgodovinar Valvazor, ki je živel v oni dobi kakor ona in je bil najboljši prijatelj bokalškega barona Volbenka Sigismunda Strobelhova, pripoveduje, kaj je slišal o tej devici.

Kot šestnajstletna deklica je bila nekdanj povabljen na neko veselico, kjer so pripravili dragocen obed za plesavce in plesavke. Tudi nedolžna Terezija je prišla. A ko vstopi v sobo, zagleda podobo Kristusa, obloženega s težkim križem, ki ji glasno izpregovori te-le besede: „Ti si prišla na to veselico, da bi se razveseljevala s plesom in igro. Pomisli vendar, koliko sem jaz za-te trpel!“

Te mile besede, katere je deklica dobro umela, so jo ganile do dna srca. Postala je molčeča in vsa zamišljena. Kmalu potem, v god svoje patronne sv. Terezije, je stopila v Gradcu v samostan bosonogih karmelčank in je dobila redovno ime sestra Terezija Jezusova. Ko je dostala novicijat, je 15. oktobra l. 1646. naredila slovesno redovno obljubo in se popolno odtrgala svetu, a celo se darovala in posvetila svojemu Jezusu, ki jo je kot izvoljeno nevesto čudežno poklical k sebi iz posvetnega hrupa.

Lahko si mislimo, kako srčno in iskreno je ljubilo njeno deviško srce Tistega, ki je toliko ljubezen njej izkazal, da jo je celó po imenu poklical v onem hipu, ko je bila najbrže v največi nevarnosti, da izgubi najdražji svoj zaklad, sv. čistost. Poklical jo je k sebi, in ona ga je slušala ter šla za njim, kakor gre nedolžno jagnje za svojim dobrim pastirjem. Pač je smela po vsej pravici govoriti pred tabernakljem svojemu ljubemu Jezusu, s katerim se je na veke zaročila, in katerega je vedno pred seboj imela z besedami visoke pesmi v sv. pismu: „Kakor jablana med gozdnim drevjem, tako je moj ljubi med sinovi. V njeni sencí, kar sem želela, sedim, in njen sad je slaček mojemu grlu . . . Ljubezen je v meni uredil. Podpirajte me s cveticami, osujte me z jabelki, ker ljubezni medlim. Njegova levica mi je pod glavo, in njegova desnica me objema.“ (Vis. p. 2. 3—6.) In njej so veljale besede: „Kakor lilija med trnjem, tako je moja prijateljica med hčeramí.“ (Vis. p. 2, 2.) „Lepa si prijateljica moja, ljubezniva in zala kakor Jeruzalem . . . Videle so jo hčere in jo zelo poveličevale; kraljice in druge žene so jo hvalile . . . Tvoja glava je kakor Karmel, in lasje na tvoji glavi so kakor kraljev škrlat . . .“ (Vis. p. 6. 3. 8; 7. 5.) „Močno bo poganjala in vesela se radovala, hvalo prepeva; dala se ji bo slava libanska, lepota karmelska in saronka.“ (Izaj. 35. 2.)

Z apostolom Pavlom je smela posej govoriti, da je Kristus nje življenje in smrt nje dobiček.

Ko je nekdanj opravljala devetdnevnicó v čast sv. Jožefu in ga v njegovi kapeli goreče prosila, da bi ji pri Bogu izprosil, kar je njemu v čast in njeni duši v zveličanje, se ji prikaže sv. Jožef sam ter ji razodene, da bo ona s prednico vred poslana v Prago, kjer bo njemu v čast ustanovila nov samostan. In to se je uresničilo.

L. 1655., 11. aprila so češki deželni stanovi na prošnjo cesarja Ferdinanda III. in po priporočilu kardinala in nadškofa grofa Harracha, v posebni seji v Pragi proglasili sv. Jožefa za patrona češkega kraljestva in posebnega variha pokoja in miru. Ko so krivoverski Švedi pretili Avstriji, je naredil cesar Ferdinand III. obljubo, da bo v čast sv. Jožefu sezidal novo cerkev in samostan, ako mu pomaga iz stiske. Ker je pa Ferdinand med

tem umrl, je izpolnil njegovo obljubo njegov sin, cesar Leopold I., ki je v Oragi postavil nov samostan za bosonoge karmelčanke s cerkvijo sv. Jožefa. L. 1656., 16. avgusta sta došli v Prago prvi dve karmelčanki iz Gradca in sicer prednica M. Elekta in M. Terezija Jezusova. M. Elekta je tukaj umrla v sluhu svetosti 2. januv. l. 1663. Terezija Jezusova, baronica Strobelhof, pa je v tem samostanu živela v veliki svetosti celih 32 let. Bila je več let duhovna vodnica novinkam, potem namestnica prednice in slednjic prednica ali priorisa.

Tudi iz njenega bogoljubnega življenja v Pragi se pripovedujejo razni dogodki, ki pričajo o njeni svetosti.

Neko zimo je zbolela zaradi hudega mraza. Ko leži sama v celici na trdem ležišču, poprosi svojega angela variha, naj ji pomaga. Ko jo med tem druge nune obiščejo, začutijo v sobici nenavadno toploto. Dobro vedó, da nobeden ni zakuril, zato gredo gledat v peč. In tu zagledajo plamteč ogenj, dasi ni bilo nič drv v peči.

Ko je ležala na smrtni postelji in so jo nune obstopile, ji je zažarel umirajoč obraz v nenavadni svetlobi. Nepremično je gledala v eno stran. Predno izdahne svojo sveto dušo, opomni svoje tovarišice, naj pogledajo preblazeno devico Marijo, ki je prišla po-njo. A sestre niso videle ničesar. Tako je nedolžna devica mirno zaspala v naročju božje matere Marije 22. maja l. 1688. v 60. letu svoje dobe.

Še sedaj se hrani na Bokalcih majhna podoba, ki nas spominja dogodka, ko je prišla deklica na ples. Pravo sliko pa so hranili frančiškani v Gradcu; na nji je bil napis: Iz te podobe je l. 1645. gospodičina Marija Terezija baronica Strobelhof, poznejša karmelčanka v Pragi, slišala te-le besede: „Ti si prišla le-sem, da bi se razveseljevala s plesom in z vsemi zabavami, glej, jaz pa s tolikimi bolečinami nosim ta težki križ!“¹⁾

Dekleta slovenska! Tudi izmed vas marsikateri govori včasih skrivnostno Jezus te besede. A koliko jih je, ki tega milega klica nočejo umeti!

Pobožnost do presv. Rešnega Telesa v cesarski rodbini habsburški.

(Konec.)

VI.

Cesarica Eleonora, žena Leopolda I. (1658—1705), je imela lepo navado, da je vedno klečala pri sv. maši. Prigovarjali so ji, naj vendar časih sedi, češ, vedno klečanje je zanjo preveč utrudljivo. Blaga cesarica pa je

¹⁾ Valvasor (XI. 566—567) sklepa svoje pripovedovanje o Tereziji Strobelhof tako-le: „Še več takih resničnih dogodkov se mi je pravilo o tej presrečni devici.“ — Njena sva-kinja Marija Eleonora baronica Strobelhof, rojena baronica Billichgraz, je bila tudi jako pobožna in plemenita gospa, ki je prva izprožila misel, da bi se uršulinke naselile v Ljubljani in prevzele dekliške šole. Kmalu potem l. 1701. se je to res zgodilo.

resnobno odgovorila: „Kaj? Nobeden mojih dvornikov se ne drzne sedeti vpričo mene, ki sem uboga grešnica; in jaz naj bi sedela vpričo mojega Boga in Gospoda?“ — Ko je bila nekoč pri sv. maši, je kar nagloma oslepela prav tedaj, ko je mašnik povzdigoval. To je bil hud udar za pobožno cesarico; toda vdana v božjo voljo je zahvalila Boga in rekla: dobro je, kakor se je zgodilo; ne želim si nazaj pogleda; presv. Rešno Telo je bilo zadnje, kar sem videla s svojimi očmi; lepše in večje reči v življenju nisem mogla videti.

Velika cesarica Marija Terezija (1740—1780) je kraj premnogih in imenitnih opravkov, ki jih je imela kot vladarica razsežne avstrijske države, sama delala mašno obleko in tudi druge visoke gospe, ki so bile krog nje, je priganjala k delu Jezusa v najsvetejšem zakramentu na čast. Pri sveti maši je bila vsak dan, ne samo, če je bila doma, ampak tudi na poti. V nedelje in praznike je bila z vso cesarsko družino pri očitni službi božji. Skrbela je tudi, da je bilo sv. Rešno Telo izmenoma vsak dan v drugi cerkvi izpostavljeno, tako da so avstrijski narodi kakor ena sama velika družina neprenehoma molili Jezusa v presv. zakramentu.

Celo cesar Jožef II. (1780—1790), ki drugače ni bil prijazen katoliški cerkvi, ni zatajil Habsburžanom takorekoč vrojene pobožnosti do svetega Rešnega Telesa. Nekoč je v Gentu srečal duhovnika z Bogom. Precej je stopil z voza in pokleknil na tla; prinesli so mu pručico, da bi na njo pokleknil, pa cesar je ni hotel, na golih tleh klečočemu mu je mašnik dal blagoslov z Najsvetejšim. Prebivavce mesta Genta je očitna pobožnost cesarjeva tako ganila, da so na mestu, kamor je cesar bil pokleknil, vložili mramornato pločo z napisom: „Tukaj je v 15. dan julija leta 1781. cesar Jožef II. prejel sveti blagoslov.“

VII.

L. 1852. v 8. dan decembra je bilo na dunajskih ulicah in širokih cestah čreznavadno mnogo ljudi. Solnčni zimski dan in praznik Marijinega brezmadežnega spočetja jih je zvalil iz gorkih zob pod milo nebo. Mej množico se prikaže duhovnik, ki je nesel bolniku sveto popotnico. Ljudje se spoštljivo umikajo na stran, po največ se tudi odkrivajo, mnogi poklekujejo. Kar se sredi brezčiselne množice vstavi cesarski voz; iz voza stopi mlad oficir, poklekne na tla in se pobožno prekriža, ko mu mašnik dá sveti blagoslov. Presvetli cesar Frančišek Jožef I. je bil. Letos goduje petdesetletnico svojega vladanja; v tej dolgi dōbi je ob vsaki priliki pokazal svojo globoko pobožnost do presv. zakramenta. Vsako leto gre na sv. Rešnega Telesa dan za procesijo z gorečo svečo v roki. Za njim se vrsté nadvojvode in najviša gospōda. Tako daje vladar štiridesetim milijonom, Bogu očitno čast, svojim narodom pa izpodbudljiv zgled.

Najlepši dokaz, da pobožnost do presvetega zakramenta v habsburški rodovini ni zamrla, ampak je sedaj prav tako živa, kakor je bila v slavnih pradedih, najlepši in najbolj očitni dokaz temu je nova cerkev v čast svetemu Rešnemu Telesu v Bolzanu na Tirolskem. L. 1896. dné 28. junija je presvetli cesar dovolil, da se smejo očetje sv. Rešnega Telesa (evharistijci) naseliti v Avstriji in sezidati cerkev in samostan. Sedaj je cerkev skoraj dodelana.

Treba ji je še notranje oprave; in tudi ta je vže v delu. Za prelepo v pol-drugi meter visoko monštranco, v kateri bode sv. Rešno Telo noč in dan izpostavljeno, je dala vsaka habsburška nadvojvodinja kako dragotino.

Pobožnost do presv. zakramenta je v minulih vekih ob najhujših dóbah naklanjala habsburški rodovini in celi Avstriji božje usmiljenje; prav ta pobožnost, ki je v naših dneh znova oživela v narodih, a se posebno očito pokazala v cesarski hiši, bode — to smemo upati — tudi v sedanjem viharnem času ganila Boga na usmiljenje, da bode tudi v prihodnje milostno čuval slavno habsburško rodovino in z njo v ljubezni in zvestobi združene avstrijske narode.

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec oktober 1898.

Da bi prenehalo očitno pohujševanje.

Groza je te dni prevzela ljudi ob strašni novici: cesarico Elizabeto je umoril hudodelec. S studom govori ves svet o zločinu, Avstrija pa plaka ob grobu svoje matere. Kam pridemo, če pojde tako dalje, — se povprašujejo prestrašeni ljudje drug drugega, državniki in vladarji pa ugibljejo, kaj storiti, da iztrebijo iz človeške družbe grozne hudodelnike. Dal Bog, da bi zatrli zlo v kali! Strupeno korenino, iz katere poganja največe zlo naše dobe, nam je sv. Oče razkril, ko nam je priporočil, da molimo v to, da poneha očitno pohujševanje.

„Umejte, kralji! dajte se podučiti, ki ste sodniki na zemlji!“ (Ps. 2.) Hudodelniki se ne porajajo, ampak vzgajajo. Naj poneha v državah očitno pohujševanje, in hudodelci bodo ginili.

Človeška družba je zastrupljena s krivimi nauki, ki se očitno oznanjajo po knjigah in listih, po šolah in glediščih. Ni Boga, ni duše, tako učé z visokih stolic visokih šol; svoboden si, ni jih postav, ki bi te mogle vezati; uživaj svet, kolikor moreš, saj ni nič greh. Kar v visokih šolah in znanstvenih knjigah očito govoré, to pripovedujejo po listih in knjižicah prikrito, a vendar dosti jasno, da jih ljudstvo umeje. Z vso silo se bojujejo zoper cerkev, ki jo je Bog postavil, da čuva sv. nauke Kristusove; da bi ljudstvu izrgali vero iz srca, preganjajo tiste, ki oznanjajo sv. vero, — papeža, škofo, duhovnike. V povestih in pesmih se rogajo čednosti, greh pa povečujejo; ustrezati najnižim nagonom, to jim je najviša sreča; živeti pošteno krščansko, najhujša nesreča. In kakor da ni vže dosti pohujšanja v knjigah, kažejo vse to še po glediščih. Kar je nedolžen mladenič ali čisto dekle bralo v romanih, to vidi v gledišči na svoje oči, kakor da bi se v resnici godilo. In mladina, ki dan za dnem take stvari bere, gleda, sliši, naj bode poštena? To bi bil pravi čudež. Kdor pa se je vdal grehu, ta bode kmalu izgubil tudi vero, če jo še ima. In človek brez vere je sposoben za vsako pregreho. Uživati hoče slast življenja, zakaj to je zanj edina in najviša sreča, in če tega ne more

doseči zlepa, bode skušal doseči zgrda. Če ne bode zaslužil denarja, ga bode kradel; in če ne bode mogel krasti, bode moril, moril najprej tiste, ki sede na prestolih, zato da bi bilo tem preje konec vsakega reda v človeški družbi.

Svet se zgraža ob zlodejstvu, ki se je zgodilo te dni. Po pravici! A ena stvar nam ni umevna! Umeti ne moremo, kako da isti svet, ki te dni po pravici proklinja morivca Lukenija, proslavlja kot največe može one, ki so krivi, da se iz ljudi vzgajajo zveri. S studom izgovarja svet ime Luke-nijevo, a v zlate knjige piše imena pohujšiljivcev. Voltêr, največji brez-božnik minulega stoletja, ki je s svojimi, s sovraštvom do cerkve prepojenimi spisi vzgojil krvi žejne rise v francoski revoluciji, ima najlepši spomenik sredi Pariza. Sredi Rima stoji visok kip krivoverca in smrtnega sovražnika papežev, Giordana Bruna! — Dokler bode svet postavljaj spomenike upornikom, krivovercem, bogotajcem, nikar ne upajmo, da bode bolje! Molimo pa zlasti ta mesec, da bi prežalostni dogodek, ki je pretresel ves svet, zmodril državnike in veljake, da čim preje kaj ukrenejo zoper očitno pohujševanje!

Posebni nameni za vsaki dan.

1. Za † cesarico Elizabeto.	17. Za bolne delavce.
2. Za razširjenje bratovščine svetega rožnega venca.	18. Za družbo sv. Mohorja.
3. Za delavsko društvo v Gorici.	19. Za tretjerednike sv. Franciška.
4. Za cesarja Franca Jožefa I.	20. Za onemogle posle in njih do-brotnike.
5. Za dar čistosti duhovnim osebam.	21. Za učiteljice in učenke v uršu-linskih samostanskih šolah.
6. Za žalostne duhovnike	22. Za nesrečne dekle
7. Za cecilijansko društvo goriške nadškofije.	23. Za žalostne matere.
8. Za katoliško društvo za delavke v Ljubljani.	24. Za sirote.
9. Za preklinjarce	25. Za dar premišljevanja mašnikom in bogoslovcem.
10. Za duhovnike tovarštva Jezusovega.	26. Za predstojnike v bogoslovnica-h.
11. Za slovenske šole v Trstu.	27. Za svetega Očeta.
12. Za vse tiste, ki se trudijo pri krščanskih delavskih društvih.	28. Za veselje v dušnem pastirstvu.
13. Za katehete na srednjih šolah.	29. Za vse, ki so se priporočili v molitev, pa niso posebe omenjeni.
14. Za dekliško sirotišnico v Ljubljani.	30. Za vso habsburško rodovino.
15. Za karmelske samostane.	31. Za vse žive in mrtve ude molitve-nega apostolstva.
16. Za raztresene duhovnike.	

Molimo.

O presveto Srce Jezusovo, darujem Ti po brezmadežnem Srcu Marijinem molitve, dejanje in trpljenje današnjega dne v zadoščenje nešteti razžalitev svojih in ljudskih, po Tvojih svetih mislih in namenih, zlasti pa za prenehanje očitnega pohujševanja in za vse potrebe, katere nam bogoljubna bratovščina posebno priporoča ta mesec in dan!

O sladko Srce Jezusovo, daj, da te ljubim vedno bolj!

Sladko Srce Marijino, reši me!

Poročilo o bratovščinah.

Naznanilo ponočnim častivcem presveteĝa Rešnega Telesa v Ljubljani. Po noči mej 6. in 7. oktobrom bodo moški častili presveto Rešno Telo v cerkvi sv. Nikolaja. — Molila se boĝe 10. ura: Zahvala za boĝje dobrote. — Moĝje in mladeniĉi, prihajajte marljivo k ponočni molitvi! Darujmo Jezusu na mesec eno uro po noĉi! Kateri res verni moĝ boĝe odrekel to malo ŝrtev neskonĉni ljubezni Jezusovi?

39. letno poroĉilo bratovščine vednega ĉešĉenja presveteĝa Rešnega Telesa v ljubljanski ŝkofiji. (Konec). Bratovščina vednega ĉešĉenja je z milimi darovi napravila minulo leto mnogo cerkvene oprave, in sicer: 66 mašnih plaščev, (29 belih, 14 rdeĉih, 9 ĉrnih, 7 vijoliĉnih in 7 zelenih), 19 pluvijalov (9 belih, 6 vijoliĉnih, 4 ĉrne), 18 velov, 50 alb, 50 koreteljev, 22 burz, 41 raznih ŝtol za spovednico, za obhajila in za na priŝnico, 6 altarnih prtov, 100 humeralov, 92 korporalov, 200 purifikatorijev, 100 pal, 150 prtiĉev, 7 plaščev za ciborij, 18 altarnih blazin, 50 pasov, 4 dalmatike (2 beli, 2 vijoliĉni), 8 oblaĉil za ministrante, 2 oblaĉili za cerkvenike in 1 lepo okovano mašno knjigo. Iz tega je razvidno, da je vse to dalo mnogo dela. Vse ĉipke za albe, koretlje in altarne prte so bile delane v Idriji v strokovni ŝoli in so pri razstavi jako ugajale strokovnjakom. Vseh stroškov skupaj je imela bratovščina 8088 glđ. 10 kr.

Razdelila se je vsa ta oprava zastonj 166 cerkvam. Nekateri so se prepozno oglasili, da ni bilo veĉ moĉi ustreĉi. Ponavljamo torej zopet letos prošnje, naj oni, ki ŝele od bratovščine kakeĝa darila, naznanijo svoje ŝelje vsaj do meseca majnika iz vzrokov navedenih ŝe v lanskem letnem poroĉilu.

Dobile pa so letos ŝupnije:

Sv. Katarina: bel mašni plašč, 2 ŝtoli.

Polje: albo, koretelj, ŝtolo.

Otroška bolnišnica v Ljubljani: zelen mašni plašč.

Cerkev sv. Florijana v Ljubljani: dve albi, velum.

Jeŝica: velum.

Ārnuĉe: koretelj, bel mašni plašč.

Sostro: albo, ŝtolo, perila.

Golo: perila.

Semeniška kapela: bel mašni plašč.

Trnovo v Ljubljani: perila.

Sora: rdeĉ mašni plašč.

Preska: bel mašni plašč, prte, perila

Nova Oselica: 2 albi, perila.

Selce: rdeĉ mašni plašč.

Ledine: bel pluvijal, burzo.

Leskoviĉa: ĉrn mašni plašč.

Trata: ĉrn pluvijal.

Luĉine: ŝtolo, burzo, perila.

Sorica: rdeĉ mašni plašč.

Ťeŝnik: rdeĉ mašni plašč.

Besnica: ĉrn pluvijal.

Kriŝe: albo, koretelj, perila.

Ljubno: vijoliĉen mašni plašč.

Predoslje: bel pluvijal.

Bukovŝĉica: velum.

Smednik: velum, koretelj, ŝtolo.

Kovor: plašč za ciborij, albo.

Cerklje: velum.

Spodnji Brnik: bel mašni plašč.

Duplje: koretelj, ŝtolo.

Preddvor: zelen mašni plašč.

Bohinjska Bela: bel mašni plašč, koretelj, ŝtolo, perila.

Grad: bel pluvijal.

Gorje: vijoliĉen pluvijal.

Koroška Bela: ĉrn mašni plašč.

Jesenice: rdeĉ mašni plašč, perila.

Ribno: koretelj, perila.

Breŝnica: 3 albe, koretelj, perila.

Radoljica: vijoliĉen pluvijal.

Dorje: rdeĉ mašni plašč.

Lesce: koretelj.

Kamna gorica: 2 albi, perila.

Vodice: albo, koretelj, perila.

Kamnik franĉišk.: obleko za streŝnike, albo, ŝtolo.

Uranja peĉ: obleko za streŝnike.

Sela pri Kamniku: burzo, albo, ŝtolo.

Tuhinj Zg.: vijoliĉen mašni plašč, ŝtolo.

Komenda: bel mašni plašč, misal.

Motnik: prt, ŝtolo.

Tunice: 2 albi.
Homec: črn mašni plašč.
Mekinje: albo, perilo.
Špitalič: bel mašni plašč, burzo.
Gojzd: bel pluvijal.
Rova: koretelj.
Kolovrat: zelen mašen plašč, albo, perila.
Dol: obleko za strežnike.
Št. Gotard: vijoličen mašni plašč.
Blagovica: črn mašni plašč.
Vače: plašč za ciborij.
Češnjice: albi, perila, štolo.
Sv. Helena: vijolični mašni plašč.
Čemšenik: velum.
Krašnja: 2 albi, koretelj.
Peče: albo.
Janče: bel mašni plašč.
Lipoglav: 2 albi, perila.
Višnja gora: vijolični mašni plašč.
Št. Jurje: bel mašni plašč, perila.
Zalnica: vijolični pluvijal.
Polica: koretelj, štolo.
Javor: plašč za ciborij, velum.
Polšnik: črn mašni plašč.
Radeče: rdeč mašni plašč.
Janče: bel mašni plašč.
Sv. Jur pod Kumom: bel mašni plašč.
Štanga: altarni prt.
Sv. Križ pri Litiji: zelen mašni plašč, perila.
Svibno: plašč za ciborij, perila.
Trebelno: bel pluvijal.
Sv. Rupert: bel mašni plašč.
Sv. Trojica: bel mašni plašč.
Mokronog: vijoličen mašni plašč, burzo, štolo.
Št. Janž: altarni prt.
Bučka: vijoličen mašni plašč.
Št. Jernej: zelen mašni plašč.
Čatež ob Savi: prt, blazini.
Škocijan: burzo, štolo, perila.
Študenec: bel mašni plašč.
Cerklje: albo, koretelj.
Brusnice: plašč za ciborij, črni pluvijal, štolo.
Bela cerkev: rudeč mašni plašč.
Prečna: velum, štolo.
Stopiče: bel mašni plašč.
Soteska: burzo, koretelj, štolo.
Podgrad: burzo, štolo.
Šmarjeta: bel mašni plašč.
Semič: perila.
Planina (Stockendorf) 2 koretlja, perila.

Adlešiči: bel mašni plašč.
Črnomelj: rdeč mašni plašč, štolo.
Podzemelj: koretelj, burzo.
Dragatuš: bel mašni plašč, albo, perila.
Preloka: bel pluvijal, štolo.
Vinica: rdeč mašni plašč.
Melika: vijolični dalmatiki.
Suhor: črn mašni plašč, albo.
Topla reber: obleko za cerkovnika, štolo.
Stara cerkev: štolo, koretelj.
Nova Štifta: albo, perila.
Struge: 2 dalmatiki (beli).
Dobropolje: rdeč mašni plašč.
Sv. Gregor: blazini, štoli, burzo.
Lašče: albo, burzo, štolo, perila.
Vrhnika: bel mašni plašč.
Črni Vrh: rdeč mašni plašč, burzo, štolo.
Planina: velum.
Zaplana: črn mašni plašč, perila.
Polhov gradec: bel mašni plašč.
Borovnica: albo, koretelj, štolo.
Bevke: bel mašni plašč, blazini.
Podlipo: vijolični pluvijal.
Št. Jošt: albo, perila.
Rovte: albo, koretelj, perila.
Gora nad Idrijo: zelen mašni plašč.
Spodnja Idrija: blazini, koretelj, štolo.
Žiri: plašč za ciborij, koretelj, perila.
Črni vrh: bel mašni plašč.
Vojsko: perila.
Grahovo: altarni prt, plašč za ciborij.
Babno polje: velum, štolo.
Begunje pri Cirkuici: bel mašni plašč.
Hotedršica: 2 albi, velum.
Hrenovice: vijolični pluvijal.
Sv. Peter: bel mašni plašč, obleko za strežnike.
Slavina: perila.
Logatec: bel mašni plašč.
Senožeče: vijoličen mašni plašč.
Košana: albo, perila.
Suhorje: bel mašni plašč.
Prem: 2 altarni blazini.
Nadanje Selo: velum.
Ustije: bel pluvijal.
Vrhopolje: velum.
Ložice: črn mašni plašč.
Poddraga: perila.
Col: burzo, štolo.
Vrabče: albo, perila.

Hinje: prt, albo.

Dobrnice: črn pluvijal, burzo.

Ambrus: albo, koretelj, perila.

Selo pri Šumbregu: borzo, koretelj, štolo.

Šmihel pri Žužemberku: albo, perila.

Pri razdelitvi in razpošiljatvi so se vrinile nekatere pomote, tako da se število pri manjših kosih ne vjema vselej s priloženim listom; pri toliki množini je kak majhen pogrešek lahko mogoč: nadomestilo se bo pri drugi pošiljatvi.

Kar se tiče števila udov bratovščine radostni naznanjamo, da se je letos pomnožilo blizu za 5000, skupno število je nad 77000; res ogromno število, katero kaže, da je naša škofija prva med vsemi avstrijskimi škofijami; upati pa je, da tudi prihodnje leto ne bo zaostalo, zakaj bratovščina ima mnogo vnetih pospeševateljev in zlasti mladina pristopa v mnogem številu, ker je jako tolažljivo; zakaj ako se ona Jezusa v mladosti oklene in Njega izbere za tovariša, ne bo iskala slabe tovarišije. Zatorej, goreči pospeševatelji, peljite mladino k Jezusu! Sirite in pospešujte bratovščino na vse strani, da bo rodila vedno lepšega sadu žive vere in srčne ljubezni do Jezusa.

Ti pa, o ljubeznivi Jezus v presvetem zakramentu, blagoslovi vse prijatelje dobrotnike, vse sobrate in pospeševatelje vednega češčenja; blagoslovi vse ude te bratovščine na priprošnje čiste božje Porodnice in Device Marije. Pokaži nam svoj obraz in rešeni bomo.

Češčeno in hvaljeno naj vedno bo
Presveto Rešno Telo.

I. Flis.

Blagoslovljenje zastave uršulinske šole in Marijine družbe v Škofji Loki. Kdo bi bil mislil, da bo vzrastlo v tako mogočno drevo seme, katero je o svojem času vsejal preč. g. svetnik J. Kerčon. Kot mati vseh slovenskih Marijinih družb se ponaša loška Marijina družba s prekrasno zastavo, katero so presvetli knez in škof blagoslovili na praznik Marijinega vnebovzjetja. Isti dan so blagoslovili tudi zastavo vnanje uršulinske šole v Škofji Loki.

Vže zgodaj zjutraj je daroval č. g. prednik, nunski katehet, Fr. Bleiweis, sv. mašo za Marijine hčere; pred mašo je obhajal učenke, po maši pa družbenice. Ob deveti uri so se pripeljali Presvetli in hiteli v nunsko cerkev, kjer so takoj blagoslovili šolsko zastavo. Nato so v navdušenem govoru izpodbujali učenke, da naj lepo živijo po veri, katero sta jih učila slovanska sv. brata Ciril in Metod, patrona šolske zastave. Tudi druga slika na zastavi — sv. Alojzij kleče prejema od Marije lilijo — je zelo pomenljiva. Po nagovoru so Presvetli darovali tiho sv. mašo in podelili blagoslov z Najsvetejšim. Dopoldansko slovesnost smo završili s cesarsko pesmijo. Pohvalno moramo omeniti preč. gg. uršulinke, ki so s prekrasnim petjem zelo povzdignile slavnost.

Popoldne ob tretji uri so blagoslovili Presvetli zastavo Marijine družbe v Cerngrobu. Velika množica pobožnega ljudstva se je zbrala pred cerngrobsko cerkvijo. Slovesnosti so se udeležile tudi Marijine družbe iz šmartinske, kranjske in ljubljanske dekanije. Pravijo, da toliko ljudi še ni bilo v Cerngrobu, odkar cerkev stoji. Pred cerkvijo so belo oblečene Marijine hčere in učenke s šolsko zastavo sprejele Presvetlega in ga spremile, v lepo okrašeno cerkev. Z veseljem so stopili Presvetli v svojem škofovskem ornatu na prižnico, s svetim ognjem navduševali in izpodbujali Marijine hčere, da posnemajo čisto in pobožno življenje patronov družbene zastave, preblazene Device Marije čistega spočetja in sv. Alojzija; v mnogih vsakdanjih vzgledih so naslikali zapeljivi, hudobni svet. Po govoru so blagoslovili zastavo in pribili prvi žrebelj, govoreč: „v imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Z ljubljanim Sinom nas blagoslovi mati Marija!“ Tudi častna uda loške

Marijine družbe in nekdanja prednika, g. svetnik Jož. Kerčon in g. župnik, Sim. Zupan, g. kumica, družica, g. prednik Fr. Bleiweis in zastopnika tujih družb, med njimi g. dekan Razbošek i. dr. so zabili žreblje med primernimi izreki: „O najsvetejša Mati blagoslovi svojo družbo,“ — „Ljubljene sestre, vojskujmo se stanovitno pod zastavo Marijino zoper bandero sovražnikovo“, — „Vse po Mariji, vse z Marijo, vse za Marijo“ itd.

Nato je kumica, g. Alojzija Juvan, pripela na zastavo krasne trakove. Ganljivo je bilo videti, ko so Marijine hčere kleče sprejele od Presvetlega zastavo in jo dvignile kvišku. O da bi ostale čiste in svete, kakor sta bila vedno preblažena Devica Marija in nedolžni sv. Alojzij!

Po končani slovesnosti se je vodnica Marijinih hčera, Helena Sever, lepo zahvalila Presvetlemu, ki so tako vneti za blagor Marijinih družb.

Nazaj grede so se ljudje zbrali pri zadnjem starološkem znamenju na cerngrobski cesti, in prepevajoč litanije Matere božje, šli s Presvetlim in drugo duhovščino v nunsko cerkev, kjer so k sklepu zapeli zahvalno pesem.

Marija nam je izprosila prekrasen dan, in slavnost se je vršila v najlepšem redu. Dala Bog in Marija, da bi se Marijine hčere vedno živo spominjale za Marijino družbo najlepšega dneva, in da bi vedno v srcu nosile resnične besede prevzvišenega kneza in škofa!

Odpustki meseca oktobra 1898.

Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen in voljo, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. moramo biti v milosti božji, in 3. storiti dobra dela, katera cerkev ukazuje za odpustke. Za popolne odpustke cerkev navadno ukazuje: a) izpoved in sv. obhajilo; vendar pa izpoved na vsakih osem dni, v ljubljanski škofiji tudi na vsakih štirinajst dni, zadoščuje za vse odpustke mej tem časom; b) molitev v namen sv. Očeta; to molitev treba za mnoge odpustke opraviti v določeni cerkvi. — Pri nepopolnih odpustkih izpoved in sv. obhajilo navadno ni ukazano.

I. Odpustki, ki se morejo dobiti katerikoli dan meseca oktobra.

a) Od 1. oktobra pa do 2. novembra dobimo odpustka sedem let in sedem kvadragen vselej, kadar smo v cerkvi pri rožnem vencu in litanijah Matere božje; kdor ne more iti v cerkev, dobi isti odpustek, če doma moli rožni venec in litanije. b) Kdor je ta mesec vsaj desetkrat v cerkvi pri rožnem vencu, dobi popoln odpustek, če prejme zakrament sv. pokore in sv. Rešnega Telesa.

II. Odpustki ob določenih dnevih meseca oktobra:

2. *Nedelja I. v mesecu. Praznik sv. rožnega venca.* Od včeraj popoldne pa do danes zvečer dobé v cerkvah, v katerih je ustanovljena bratovščina *sv. rožnega venca*, vsi verniki popoln odpustek pod navadnimi pogoji, in sicer *tolikokrat, kolikorkrat* obišejo cerkev ali kapelo in tam molijo v namen sv. Očeta.

4. *Torek. Sv. Frančišek Seraf.* Vsem vernikom popoln odpustek v redovnih cerkvah sv. Frančiška, tretjerednikom tudi v farni cerkvi, ako ni blizu nobene redovne cerkve.

6. *Četrtek I. v mesecu. Udom bratovščine presv. R. Tel.* popoln odpustek v bratovski cerkvi, ali če te ne morejo brez velike težave obiskati, v farni cerkvi. — Ker je danes *sv. Marija Frančiška dev. 3. reda*, je v redovnih cerkvah sv. Frančiška popoln odpustek kakor 4. dan t. m.

7. *Petek I. v mesecu.* Popoln odpustek vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. Očeta.

10. *Ponedeljek. Sv. Frančišek Borg.* Vsem vernikom popoln odpustek v jezuitskih cerkvah.

13. *Četrtek. Sv. Danijel in tovariši, mučenci.* V redovnih cerkvah sv. Frančiška popoln odpustek kakor 4. dan t. m.

15. *Sobota. Sv. Terezija.* Vsem vernikom popoln odpustek v karmelitskih cerkvah, udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje tudi v farnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve.

19. *Sreda. Sv. Peter Alkantarski.* V redovnih cerkvah sv. Frančiška popoln odpustek kakor 4. dan t. m.

23. *Nedelja. Sv. Janez Kapistran.* V redovnih cerkvah sv. Frančiška popoln odpustek kakor 4. dan t. m.

30. *Zadnja nedelja v mesecu.* Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec.

Mesečne pobožnosti. Devetdnevnic pred praznikom sv. Rafaela se začne v soboto 15. oktobra. Kdor opravlja to devetdnevnicu, dobi vsak dan 300 dni odpustka in popoln odpustek tisti dan, ko prejme sv. obhajilo.

Zahvala za uslišano molitev.

J. B. se zahvaljuje preblaženi Devici Mariji in Antonu Pad. za ozdravljenje. — Na čast sv. Jožefu smo opravljale devetdnevnicu za neko bolnico. Obljubile smo uslišanje naznaniti v „Venca“. Bolnica je popolnoma ozdravela, zato s tem svojo obljubo hvaležno izpolnujemo. N. N. — M. B. in J. D. se zahvaljujeta presv. Srcu in M. b. za uslišano molitev. — R. K. se zahvaljuje Materi božji, sv. Jožefu in sv. Notburgi, katerim se je priporočil, ko je bil v skrbi in nevarnosti, da izgubi velik del svojega imetja, ter obljubil, da se javno zahvali, če bo uslišan. — Marija F. v Škofji Loki se zahvaljuje Jezusu, preblaženi Devici, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad., ker je bila uslišana v več zadevah. — A. G. v Škofji Loki se zahvaljuje Mariji čistega spočetja za ozdravljenje. — F. G. se zahvaljuje presv. Srcu, da se je poravnalo sovraštvo mej več osebami. — J. G. se zahvaljuje presv. Srcu, da je premagal velike zapreke in dosegel svoj namen. — L. V. se zahvaljuje Mariji, da se je neka stvar srečno izešla. — M. B. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu za ozdravljenje moža, in sv. Antonu, da se je neka stvar dobro izešla. — A. Š. se iz srca zahvaljuje prečisti Devici, da sta se dva soseda spravila; ker se sama ne more dosti zahvaliti za to dobroto, prosi vse čitatelje „Venca“, da bi z njo molili eno „Češčno Marijo“.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebami, nimamo za verske resnice: vse pa prepuščamo nezmotljivi sodbi svete kato-liške cerkve.

Urednik.